
Filip Tamás

EGY GALIMBERTI-VÁSZON

Régóta már, hogy gyűjteni szeretnék.
Lehet kortárs vagy klasszikus,
neves vagy névtelen, akit majd
fantáziám fog naggyá avatni.
S mert kevés falam van, volna, kit
térdfmagasba kéne tennem, míg mások
a köldökszintet kapnák, a szemmagasság
pedig már kitüntetésszámba menne.
Legfölülre meg – de ezt még van idő eldönteni.
Kezdlélésnek jó lesz itt e győri tér,
ahol bronzfényű őszi nap fogad.
Szelíden csillognak tőle a kereskedők,
de főleg a régiségek, melyek egyikén
megakad a tekintetem. Galimberti-szignóval
látok egy vásznat. Az árus csodálkozva
kérdézi: *Ismeri?* Bólintok, hogy: *Igen*,
de nem teszem hozzá, hogy hála meghalt
barátomnak, aki rajongott az *Amszterdamért*.
Csakhogy nincs nálam annyi pénz,
amennyit kér a képért, de mert látja rajtam
a komoly vevőt, elkezd udvarolni, jelezve,
hogy hajlandó lejjebb is menni az árral.
S én érzem a mámort belül és vele együtt
a kételyt is, mert ahhoz túl keveset kér,
hogy igazi legyen a festmény.
És otthon megkeresem a *hálón*, de
fordítva jön be a kép a monitoron,
s így mintha tükörben látnám azt,
amit Győrben láttam, ráadásul a szignó
is eléggé elmosódott, ha visszagondolok
arra a *túlontúl* olvashatóra...
És a könyvtárból kiveszem a kismonográfiát –
megtalálom benne a képet, s így már végképp
győzni látszik az érzés, hogy érdemes volt
óvatosnak lenni, mert a megadott mérethez
képest túl nagy volt, amit a kereskedő kínált.
A könyvecske megírja, hogy kié a festmény,
könnyű hát levonni a következtetést:
az illetőnek el kellett adnia,
hogy az árushoz kerüljön.

Fölvívok ezért mindenkit, aki azt
a (szerencsére ritka) nevet viseli,
körülményesen magyarázom,
hogy mit akarok, de egyik se mondja,
hogy övé volt a kép, sőt azt se tudják,
ki volt Galimberti Sándor.
Aztán a galériához fordulok,
de hozzájuk meg el kéne vinni a festményt,
hogy szakvéleményt mondjanak róla.
Napokon át ezzel ébredek és ezzel alszom el,
folyton azon töröm a fejem, hogy mit tegyek.
Aztán lassan kihamvad belőlem a tűz,
és lemondok a képről, nem rágom magam tovább
azon, hogy igazi volt-e vagy hamisítvány,
és felejttem a Mester ecsetvonásait.
Mondanom se kell, a gyűjtemény ügye
teljesen elakadt, sőt azóta
Győrbe sem jutottam még egyszer el.

Turbuly Lilla

SZÍNHÁZ UTCA

A koordináták széthulló rendszerében
fényképe évekig ott volt velem:
a ház – előtte öblös utca, kút –
csendben kivárta, míg megérkezem.

Hogy van az, hogy belépsz egy lépcsőházba,
és látod magad ős hajjal lépni be,
pedig a korlát falra vetődő csipkés
árnya nem emlékeztet semmire?

Vagy éppen ez a meghitt idegenség
vonz magához, mint bársony a pihét?
Ha egy másik név csúszik ki a számon,
nem érdekel senkit sem, hogy miért.

A régi utcát lassan elfelejttem,
közben ős lesz, a tél tavaszra vált,
meghallom végre, mit két harang kondít
fülemben: hogy dél „rossz nekem, csak árt”.